— Не е сабя. Кжсо е за сабя. Трѣбва да е ножъ. Но какъ ще избие толкова мишки съ него? Ще го притжпи.

Трети говорѣли:

— Не е ни сабя, ни ножъ. Непознавате ли по островърхата шапка, че тоя мжжъ е магьосникъ? Това що носи подъ мишницата, ще да е вълшебниятъ му жезълъ. Съ него ще замахне той и ще изтрѣби мишкитѣ.

Само нѣколко момчета, които тръгнали следъ чудноватия мжжъ, видѣли, че той носи флейта: черна флейта, а не сабя, ни ножъ, ни магиченъ жезълъ.

Мжжътъ се спрелъ насрѣдъ площада, предъ кметството, изваделъ флейтата и рекълъ съ високъ гласъ:

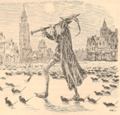

— Хайде! Време е да тръгваме: излизайте!

И засвирилъ съ абаносовата флейта, па потеглилъ съ бавни крачки. Като се разнесла пѣсеньта на свирката, отвсѣкжде наченали да излизатъ мишки. Тѣ бързали да настигнатъ човѣка. Следъ тѣхъ изкочали и други — отъ всички дупки на кжщитѣ, отъ хамбаритѣ, отъ градинитѣ, отъ зимницитѣ. Изпълнили всички улици. И все вървѣли насамъ натамъ, отдето се чувала пѣсеньта.

Когато мишколовецътъ изминалъ града, той тръгналъ къмъ рѣката, като продължавалъ да свири все сжщата пѣсень. Мишкитѣ вървѣли следъ него. Той нагазилъ до колѣне въ водата. Мишкитѣ се нахвърляли въ рѣката. Той вървѣлъ бавно и свирѣлъ. Когато нагазилъ до поясъ, всички мишки се били издавили.

Свирачътъ излѣзълъ изъ водата, завилъ флейтата си въ шарената кърпа и тръгналъ къмъ кметството. Всички граждани му благодарѣли и го поздравлявали.

Но кметътъ билъ голѣмъ скжперникъ.

— Вѣрно е, — рекълъ той, — че ти издави мишкитѣ, но то бѣше много лесна работа. Посвири малко — и туй то! За една пѣсень да ти дамъ цѣла торба жълтици — е наистина много. Ако си съгласенъ, вземи половина торба.

И той заповѣдалъ да му дадатъ половина торба жълтици.

Но магьосникътъ не се съгласилъ.

— Ако знаехъ, — рекълъ той, — че ще получа половина торба, азъ щѣхъ да издавя половината мишки. Не може. Дай ми онова, що си обещалъ, както азъ извършихъ онова, което бѣхъ обещалъ!

— Не може, — рекълъ кметътъ. — За една пѣсень никой не ще ти даде торба жълтици. Или вземи тия пари, или нѣма да видишъ и тѣхъ.

— Не ги вземамъ, — казалъ оня. Ти ме излъга. Азъ ще си отплатя, както знамъ.

И си отишълъ.

Единъ день всички мжже и жени отъ града били излѣзли на работа по полето. Само децата били останали. Явилъ се отново мишколовецътъ и засвирилъ друга пѣсень — весела, хубава, пѣсень за хоро. Ето че отъ всички кжщи наизлѣзли децат и се затекли подиръ него, уловили се за ржце и почнали да играятъ.

А човѣкътъ свирѣлъ и вървѣлъ. Следъ него подскачали децата — все повече на брой, докато въ града не останало ни едно дете: ни момче, ни момиче. Свирачътъ ги повелъ къмъ планината. Стигнали до една висока скала.

Тогава магьосникътъ престаналъ да свири. Той скрилъ флейтата въ шарената кърпа и я сложилъ подъ мишницата си. После изрѣкълъ нѣколко тайнствени думи, които никое дете не разбирало. Планината се отворила. Мжжътъ влѣзълъ. Децата влѣзли подиръ него. Когато влѣзло и последното, скалата се затворила.

Вжтре било свѣтло и широко. Дълго вървѣли децата подиръ магьосника, който имъ свирѣлъ отъ време на време, а после ги спиралъ — да си набератъ ягоди, малини и боровинки. Цѣли дни и нощи вървѣли тъй. Найпосле стигнали въ една хубава подземна страна.

Тамъ живѣли други хора — по-добри и по-умни отъ тия на земята. Тия хора обикнали момченцата и момиченцата като свои синове и дъщери и заживѣли съ тѣхъ. И децата ги обикнали като свои бащи и майки. Въ оная страна било топло. Тамъ нѣмало не само мишки, но дори и мухи. Никакви вредни животни нѣмало. Не падалъ снѣгъ, водата не замръзвала. Цѣлата страна приличала на райска градина. Всички били щастливи тамъ.

А когато прежнитѣ родители на децата се върнали въ града, тѣ не намѣрили децата си. И кметътъ не намѣиилъ ни синоветѣ, ни дъщеритѣ си.

Разбрали всички, че страдатъ заради скжперничеството на кмета. Събрали се предъ кжщата му, почнали да викатъ, да искатъ децата, да го заплашватъ.

Но никой имъ се не обадилъ.

Отъ страхъ, скръбь и срамъ — кметътъ се билъ обесилъ на високата кула, надъ часовника.